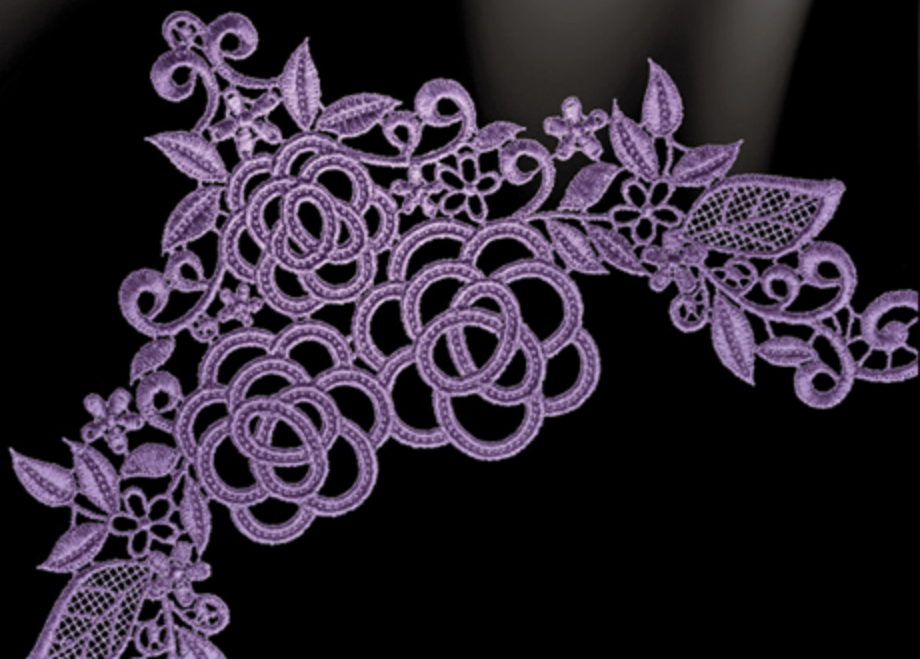

HELEN
HARDT

BRATŘI STEELOVÉ

PODROBENÍ

PODROBENÍ

Varování

Tato kniha obsahuje výrazy a scény vhodné pouze pro dospělé čtenáře, včetně vzpomínek na tělesné a sexuální zneužívání dítěte, které by mohly některými lidmi příliš otřást. Příběh je určen výhradně dospělým osobám, jak je definují zákony země, kde jste knihu zakoupili. Uchovávejte své knihy i e-knihy tak, aby je nemohli číst nezletilí!

Copyright © 2017 Waterhouse Press, LLC

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Eva Hauserová, 2024

Cover © Daniel Pocar, 2024

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-4582-1 (pdf)

HELEN
HARDT

BRATŘI STEELOVÉ
PODROBENÍ

*Věnuji všem úžasným členkám
svého fanouškovského týmu Hardt and Soul!
A vzpomínám na Lucy.*

PROLOG

Jonah

O dvě hodiny později jsem dorazil do malého městečka poblíž hranic s Novým Mexikem. Adresa neměla GPS, a tak jsem musel projíždět po místních cestách, dokud jsem nenašel, co jsem hledal. Byla to malá neúhledná chata na kraji obce. Vedle ní stála oddělená garáž pro jedno auto.

Byla to skrýš Toma Simpsona.

Zaparkoval jsem o blok dál, abych skryl svůj vůz, a opatrně jsem se přikradl k malému stavení.

Nezaklepal jsem, prostě jsem jen otočil knoflíkem dveří. Zvláštní bylo, že byly otevřené. Vešel jsem dál. Bylo to docela pěkně zařízené, i když tu stálo jen několik kousků nábytku.

„Tome? Vylez, ty jeden úchylný mizero!“

Neozvala se žádná odpověď a já jsem ji ani nečekal. Prošel jsem obývacím do chodby vedoucí ke dvěma ložnicím. Jedna nesla známky používání, ale nikdo v ní právě nebyl. Dveře do koupelny, které z ní vedly, byly také zavřené, ale otevřel jsem je a vešel tam, protože mi bylo jedno, jestli Toma Simpsona

přistihnu uprostřed vykonávání velké potřeby. Ani tady ale nikdo nebyl.

Na druhé straně proti ložnicím byla malá kuchyňka. Viděl jsem, že tady někdo nedávno vyskládal zásoby. Z ní vedly ještě další dveře. Otevřel jsem je. Vedly do vlhkého sklepa s tmavými betonovými zdmi. Když jsem scházel dolů po schodech, tělem mi probíhalo chvějivé tušení něčeho hrozného.

Ty schody. Ty zdi.

Nadechl jsem se a málem jsem se zadusil. Pach výkalů. Zda lidských nebo zvířecích, to jsem nedokázal říct.

Sestoupil jsem až dolů a rozhlédl jsem se.

Srdce se mi málem zastavilo. Byl jsem přesně v místě, které mi popsal Talon. Skoro jsem tu mohl vidět na tmavých stěnách fénixe, který se mu posmíval.

Právě jsem se ocitl ve sklepě podobném jeskyni, kde můj bratr strávil ve věku deseti let celé dva měsíce.

Kůže jako by mi najednou byla těsná a dýchal jsem s obtížemi. Copak tu není ve vzduchu kyslík?

Silou vůle jsem se snažil potlačit strach a rozhlédl jsem se kolem. Nebyla tu žádná okna, což bylo zvláštní, a v místnosti byla tma jako v pytli. Počkal jsem, až se můj zrak přizpůsobí, nahmatal jsem zeď, abych se lépe zorientoval, a začal jsem ten prostor zkoumat. Drsné betonové stěny se zdály poškrabané v úrovni mých...

Trhl jsem sebou.

Z kouta se ozvalo zasténání. Pomaloučku jsem se posouval dopředu a před očima se mi vynořila hromada příkrývek. A ozval se další sten.

Někdo tam byl. Někdo byl v téhle sklepní místnosti, kde tři psychopati věznili mého bratra.

Netroufal jsem si promluvit. Pomalu a tiše jsem se plížil k hromádce příkrývek na podlaze a k tomu, co skrývaly. Odkryl jsem špinavou deku.

Uviděl jsem tělo nějakého člověka, svázaného a s roubíkem v ústech, který se ode mě s kňouráním snažil odkulit.

Panebože.

Bylo živé.

„No tak, no tak,“ šeptal jsem. „Já vám neublížím.“

Byl to nahý muž a vyhublé tělo měl umazané od krve a špíny. Hlavu měl oholenou.

„Chci vám pomoci. Jsem váš přítel. Teď vám vytáhnu roubík, ale nezačněte křičet. Ano?“

Muž zakňoural a přikývl.

Opatrně jsem roubík vytáhl. „Kdo jste?“

Zasténal a zahuhlal něco nesrozumitelného.

„To je v pořádku, nemusíte mluvit. Dostanu vás odsud.“ Co nejrychleji jsem mu rozvázal kotníky a zápěstí.

Seshora se ozvalo nějaké zapraskání, nejspíš prkna v podlaze. Trhl jsem sebou. Tom se zřejmě musel vrátit. Přehodil jsem přes zraněného muže špinavou pokrývku. „Pssst,“ řekl jsem. „Ať nezjistí, že jsem vás rozvázal. Já se o něj postarám. Pokud se pro vás nevrátím do půl hodiny, najdete si něco, co vám poslouží jako zbraň, a utečte odsud.“

Nerad jsem ho tam nechával, ale dokud budu v domě, bude ve sklepě v bezpečí. Řekl jsem mu, aby v případě, že se nevrátím, sám odešel, ale byl tak hubený a působil tak slabě, že jsem si nebyl jistý, zda dokáže vystoupat po schodech nahoru.

Ale on to zvládne. Talon také tyhle schody překonal.

„Slibuju, že se pro vás vrátím.“

Doufal jsem, že dokážu svůj slib dodržet.

Vrátil jsem se ke schodům a připadalo mi, jako by ty tmavé stěny pulzovaly a zavíraly se nade mnou.

Panebože, jak Talon dokázal tohle přežít?

A kdo je ten muž vězněný ve sklepě?

Silou vůle jsem se ovládl a pomalu jsem stoupal po schodech. Přišel jsem sem sám a neozbrojený. Vůbec jsem nemyslel

na svoji obranu. Věděl jsem, že Toma Simpsona dokážu snadno přemocet, a pokud bude mít nůž, lehce ho odzbrojím.

Ale kdyby měl pistoli...

Ten chlap je vrah. Chladnokrevný vrah. A bůh sám ví, co prováděl s tím chudákem, co je uvězněný ve sklepě.

Do krku mi stoupala žluč. Nesmysly. Naopak jsem věděl přesně, co mu Tom prováděl. Totéž, co dělal s mým bratrem.

Tiše jsem zavřel dveře do sklepa a prošel jsem přes kuchyňku. Knoflík předních dveří se pomalu otočil.

Vstoupil muž nesoucí tašku potravin. Pokud jsem viděl, byl neozbrojený. Vlasy měl obarvené na tmavě hnědý odstín.

Ale ty oči...

Vítězně jsem se usmál. Mám ho.

Konečně.

Konečně pomstím svého bratra.

Zazubil jsem se.

„Ahoj, Tome.“

PRVNÍ KAPITOLA

Melanie

Byla jsem odhodlaná vrátit svůj život do původních kolejí. Získat zpátky své staré já. Ani na okamžik jsem si nepřipustila, že by mezi mnou a Jonahem všechno skončilo. Dokázala jsem mu odpustit, že té noci na můj telefonát nezareagoval. Koneckonců to já jsem od něj tehdy odešla, tiše jsem vyklouzla z jeho domu, protože nás Talon a Jade přistihli u Jonahova bazénu nahé a mně bylo příliš trapné tam zůstat a bavit se s nimi.

Jednou věcí jsem si ale byla nade všechno jistá – už nesmím dál na Jonahovi záviset, pokud jde o mé bezpečí a moji ochranu. Musím se vyrovnat s přízraky své minulosti, dokázat, aby mě přestaly pronásledovat a tížit.

Dojela jsem do města ke svému podkrovnímu bytu. Během dne jsem dostala hlasovou zprávu od pojišťovacího agenta se vzkazem, že policie shromáždila všechny důkazy, které potřebovala, a teď už mohu svůj byt navštívit bez policejního doprovodu a cokoli si tam vzít. Tím jsem chtěla začít. Jakmile dostanu vyplacenou pojistku a nechám dát byt do pořádku,

podám inzerát na jeho prodej. Ano, chtěla jsem se vrátit ke svému starému životu, ale ne v tomhle bytě. Vázalo se na něj příliš vzpomínek. Hodlala jsem začít někde jinde.

Zajela jsem na své parkovací místo a vešla do domu. Výtahem jsem vyjela do čtvrtého poschodí a zamířila jsem ke dveřím svého bytu. Policejní páska byla pryč a ve dveřích byl vsazený nový dotykový zámek. Policie mi poskytla jeho kód a návod, jak si ho mám změnit za nový. Namačkala jsem kombinaci čtyř čísel a otevřela dveře.

„Paní doktorko?“

Ohlédla jsem se. Z výtahu ke mně mířila policistka Ruby Leeová, kterou jsem znala z nemocnice a s níž jsem pak ještě několikrát mluvila. Skoro jsem ji nepoznala, protože na sobě neměla uniformu. Byla oblečená v khaki kalhotách a bílé ox-fordské košili, zapnuté skoro až ke krku. Hladké tmavé vlasy měla ale jako vždy stažené dozadu do přísného drdolu.

Měla půvabné rysy a pronikavé modré oči, ale i když nebyla v uniformě, oblékala se pořád jako muž. Asi jí to tak vyhovovalo.

„Paní policistko, co tu děláte?“

Zazubila se na mě. „Teď už jsem komisařka.“

„To vám tedy blahopřeji. Divila jsem se, proč na sobě nemáte uniformu.“

„Nečekala jsem, že vás tu dnes večer potkám,“ poznamenala.

„Sama jsem si taky neplánovala, že tu budu. Ale přesto jsem tady. Proč bych to měla odkládat, že? Časem to pro mě nebude o nic snazší.“

„No, nenechte se ode mě rušit. Jen jsem se tu chtěla rozhlédnout. Ujistit se, že policisté nebo někdo jiný něco nepřehlédli.“

„Máte o tom případu nové zprávy? Objevily se nějaké stopy?“

„Ne, bohužel ne. Promluvila jsem si, s kým to jen šlo, přestože to už oficiálně není můj případ. Vlastně tu teď nemám co pohledávat. Jsem mimo službu. Ale něco na tomhle případu...“

Trhla jsem sebou. „O co se jedná?“

Zavrtěla hlavou. „Je to pro mě určitým způsobem osobní věc. Asi to stačí říct takhle.“

Byla jsem psychoterapeutka. Nemohla jsem se spokojit s tím, že „to asi stačí říct takhle“.

„Tak tu buďte jako doma. Pokud jste přišla, abyste mi pomohla, jste určitě vítaná.“

„Díky, oceňuju to,“ vešla za mnou do bytu.

Vnitřek bytu byl pořád ještě v troskách. Samozřejmě. Policisté mi neobjednají úklidovou službu, aby to tu dala do pořádku po návštěvě toho zločince – nebo možná i po nich. Prohlédla jsem si obývací, pohovka byla rozpáraná. Sklouzla jsem pohledem k podlaze. Ležela tam moje kniha, napůl skrytá pod přehozem pohovky. Zvedla jsem ji a obrátila jsem ji obálkou nahoru.

Krev mi ztuhla v žilách. Černým fixem na ni někdo načmáral „děvko“.

„Je mi líto, že se na to musíte koukat,“ řekla mi komisařka a knihu si ode mě vzala.

„To je v pořádku, paní policistko. Totiž komisařko.“

Usmála se. „Co kdybychom si začaly tykat? Já jsem Ruby.“

Oplatila jsem jí úsměv. „V tom případě mi říkej Melanie.“

Podala mi ruku. „Platí.“ Pak si ode mě knihu vzala. „Tohle si měli odnést jako jednu ze stop. Sakra. A nemám na sobě rukavice.“

„Teď jsou na ní mé i tvoje otisky. Omlouvám se.“

„Neomlouvej se, není to tvoje chyba. S těmi chlápky, co na tomhle případu pracují, si to vyřídím.“ Zavrtěla hlavou. „Hlu-páci.“

Podívala jsem se na ni.

„Omlouvám se za ně. Jsou přepracovaní, jako my všichni. A protože jsi z toho vyvázla bez většího zranění a živá, není pro ně tenhle případ prioritní. Kéž by byl, ale bohužel máme jen omezené kapacity.“

Povzdechla jsem si. Tohle platilo pro můj celý život. Nikdy jsem pro nikoho nepředstavovala prioritu.

Nech toho!

Sama sobě jsem slíbila, že se nebudu pokládat za průměrnou, obyčejnou ženu, a tenhle slib jsem byla pevně odhodlaná dodržet bez ohledu na to, jak moc mě mí rodiče zanedbávali nebo jak teď policie zanedbávala můj případ.

„Pokládám za smutné, že můj případ nemá prioritu, ale asi to chápu.“ Znovu jsem se rozhlédla po obývacím. „Myslím, že z těchto věcí si už nechci nic vzít. Za to, co mi zničili, dostanu nějaké pojistné. Z těch peněz si koupím nové věci. Pozvu nějakou charitu, aby tyhle krámy odvezli.“ Vytáhla jsem mobil a snažila jsem se rychle vyhledat číslo na Armádu spásy.

„Počkej,“ zadržela mě Ruby. „Pokud ti to nevádí, ráda bych si to tu ještě prohlédla. Tedy než se toho všeho zbavíš.“

„Myslela jsem si, že policisté a detektivové už odnesli všechno, co potřebovali,“ řekla jsem. „Proto jsem sem dnes směla přijít bez jejich doprovodu.“

„To sice řekli, ale tahle kniha jim unikla,“ zvedla mi ji k očím. „Jak jsem ti říkala, jsem mimo službu. Tenhle případ je pro mě... osobní.“

Tohle vyslovila už podruhé. Přece si nemyslí, že to jako terapeutka jen tak přejdu?

„Promiň, že jsem na to zvědavá,“ začala jsem, „ale proč? Čím je to pro tebe tak osobní?“

„O tom bych raději nemluvila.“

„Tyhle dveře jsi otevřela sama, Ruby. Jsme v mém bytě a ty jsi sem nepřišla služebně. Pokud může cokoli, co tu najdeš, pomoci odhalit toho kriminálního, který mě unesl, zdrogoval a pokusil se mě zabít, pak jsem stoprocentně pro. Ale potřebuju znát tvůj důvod.“

Povzdechla si a rozhlédla se. „Není si tu kde sednout, co?“

„To bohužel ne. Aspoň tady v pokoji ne. Můžeme si sednout vedle na postel. Nebo tady na podlahu,“ ukázala jsem jí.

„To mi vyhovuje,“ Ruby se posadila a zkřížila nohy.

Posadila jsem se naproti ní. „Podívej, nemusíš se pouštět do ničeho, o čem se ti nechce mluvit, ale potřebuju mít nějaké vodítko ohledně toho, proč je pro tebe tahle věc osobní.“

„Tak dobře.“ Odkáslala si. „Takže takhle. Existuje důvod, proč mě z toho případu odvolali, když mě povýšili.“

„Ano?“

„Těžko se mi o tom mluví. Je to tak zvláštní shoda okolností, že se zdá skoro neskutečná.“

Srdce se mi rozbušilo silněji. Co se mi to chystá říct?

„Už v patnácti letech jsem se odcizila své rodině. Utekla jsem z domu a přerušila jsem s nimi styky.“

Dospívající obvykle z domova neutíkají, pokud k tomu nemají velice dobrý důvod. „Co se ti stalo? Proč jsi to udělala?“

„Utekla jsem před svým otcem.“

„A co tvá matka?“

„Ta zemřela. Aspoň si to myslím. Tak mi to otec vždycky říkal, ale nebyla jsem si tím jistá, víš?“

Přikývla jsem. „A co má tohle všechno společného s mým případem?“

Zhluboka se nadechla a pomalu vydechla, na okamžik přitom zavřela oči. Když je otevřela, planuly jasnou modří. „Vím o tom, jak to bylo s tebou a s Ginou Catesovou, a vím o jejím strýci, který ji zneužíval.“

Tyhle informace jsem sama poskytla policii, když mě vyslychali, a ti se to určitě dověděli i od doktora Rodneyho Catese, Ginina otce, protože toho podezírali z mého únosu jako prvního, dokud se neospravedlnil neprůstředním alibi.

„Doufám, že si uvědomuješ, že o takových věcech nesmím mluvit. Gina je sice po smrti, ale poznámky z její terapie jsou stále chráněny zákonem o ochraně osobních údajů.“

„Ano, to všechno chápu. Nebudu z tebe tahat žádné informace o Gině, vím o ní všechno, co potřebuju. Před časem jsme si byly blízké. To už je dávno.“

„Opravdu?“

„Ano. Byla to má sestřenice. A ten muž, který ji znásilňoval, je můj otec.“

DRUHÁ KAPITOLA

Jonah

S Tomem to na první pohled vůbec nehnulo. Nerozšířily se mu oči ani nezbledl v obličejí. Jako led. No jo, ledový muž. Jenže já jsem viděl pod povrch. Na čele mu vyvstaly kapičky potu. Ruce se mu chvěly. Jen nepatrně, ale postřehl jsem to.

„To je od tebe hezké, že jsi přinesl jídlo. Chystal ses nakrmit toho svého hosta, co je ve sklepě?“ Přistoupil jsem k němu o krok blíž.

Rozechvělé ruce ho zradily a upustil pytel s potravinami. K nohám se mi rozkutálela jablka a Tom se obrátil na útěk.

To sakra ne!

Rozběhl jsem se za ním a povalil jsem ho s tupým žuchnutím na trávník. Kdyby tu byl beton, mohl jsem toho psychopata zranit. „Ty jeden zmrde!“

„Kdo jste?“ vykřikl. „Musel jste se splést!“

„Chceš mi vykládat, že nejsi Tom Simpson? Starosta Snow Creek, hergot? Jeden z těch chlapů, co mi znásilňovali bráchu? Ta zpackaná barva na vlasech nedokázala zamaskovat, kdo jsi!“

„Pusťte mě!“

Přítiskl jsem ho k zemi a ucpal mu ústa dlaní. „Tyhle oči bych poznal všude. Můj nejlepší kamarád má úplně stejné a jeho malý kluk taky. A jestli někdy zjistím, že jsi tomu mrňousovi třeba jen zkřivil vlásek na hlavě, tak – sakra!“

Rychle jsem ucukl. Ten parchant mě kousl do ruky tak silně, až mi vytryskla krev.

Rychle se pohnul, ale já jsem byl větší a silnější. Znovu jsem mu bleskově přítiskl ruku na ústa, k čertu s bolestí! Teď měl na tvářích šmouhy od mé krve.

„Myslíš si, že mi utečeš, ty zmrde? Už nejsem desetiletý kluk. Jsem dospělý chlap a dokážu tě zničit.“ Posadil jsem se mu na stehna, abych mu znehybnil nohy, a volnou rukou jsem mu zmáčkl krk. Rychle jsem se rozhlédl. Díky bohu jsme byli od ostatních domů tak vzdálení, že nás tu nikdo nemohl vidět. „Můžu ti zlomit vaz. Hned teď, jak tu ležíš a snažíš se osvobodit. Můžu ti zlámat tvůj posranej krk, Tome.“

Něco mi pod rukou nesrozumitelně zahuhlal.

„Proč jsi to udělal? Jsi prostě takovej psychouš? Nebo ti za to někdo zaplatil? Proč jsi unesl mého bratra? Chtěl ses kvůli něčemu pomstít mému tátovi? To mi teď sakra povíš. Půjdem do domu, já ti svážu lepící páskou ty tvý posraný pazoury a hnáty a ty začneš mluvit.“

Jeho rty se mi pod dlaní pohybovaly a já jsem mu přítiskl ruku na ústa pevněji. „Už žádný kousání, nebo to pro tebe bude ještě horší.“ Zesílil jsem stisk jeho krku. „Rozumíme si, Tome?“

Něco mi pod rukou vykřikl, až jsem na dlani ucítil vibrace jeho hlasu.

„Je to buď ano, nebo ne. Teď kývneš nebo zavrtíš hlavou. Rozumíme si?“

Zdálo se mi, že se dívá klidněji. Co to má sakra znamenat?

Pomalou, aniž jsem pustil jeho ústa, jsem uvolnil sevření svých stehen. Svižně jsem vyskočil na nohy a zároveň jsem ho

zvedl. Nepřestal jsem mu svírat krk. Odvedl jsem ho do domu a mrštil jsem jím do křesla.

Mezi jablky a dalšími potravinami na podlaze – podívejme se – byl také kotouč lepicí pásky na koberce.

Zvedl jsem ho. „Tohle hodně používáš, co, Tome?“

Zavrčel a třel si krk.

Rychle jsem pásku rozbil a svázal jsem mu zápěstí a kotníky. „Teď si aspoň můžeme být jistí, že nikam neodejdeš.“

„Kdo jste?“ zeptal se znovu.

Hlasitě jsem se zasmál. „Opravdu s tím nechceš přestat? Chceš trvat na tom, že jsem se zmylil a nejsi to ty?“

„Pomoc! Pomoc!“ Nevykřikl to moc nahlas a znělo to trochu nuceně.

„Kdo tě tu sakra uslyší? Ten chudák, kterého jsi svázal, tam dole ve sklepě? Ten je po tvém zacházení tak slabý, že se už skoro nehýbe. A proč by ti pomáhal, i kdyby mohl? Zneužíval ho, stejně jako mého bratra a svého vlastního synovce. Jako jsi ubližoval všem těm ostatním dětem a kdovíkomu ještě.“

Otevřel pusu a zase ji zavřel.

„Chceš mi ještě něco říct?“

„Joe...“

„Takže přece jen víš, kdo jsem. To mě tedy šokuje.“

„Joe, ty tomu nerozumíš.“

„Myslím, že tomu rozumím až dost dobře. Ty a ti tví psychopatičtí kámoši jste takové věci prováděli už dávno. Dnes je s tím už konec. Chytili jsme Larryho Wadea a teď i tebe. Ale než sem zavolám policajty, aby tě vsadili pod zámek, na něco se tě zeptám. Kdo je ksakru ten třetí chlápek, který unesl mého bráchu?“

Tom jen stiskl rty.

„Přesně jako Larry. Mlčíš. Co ksakru ten chlápek na vás dva má?“

Jeho rty zůstaly sevřené.

„Víš, já jsem nebyl u námořní pěchoty tak jako Talon. Nemám žádné zkušenosti s mučením lidí. Ale mám hodně velkou fantazii. Řekl bych, že tě přiměju k řeči.“

Zavrtěl hlavou, rty pořád pevně sevřené.

Teď jsem blufoval. Netušil jsem, jestli je v maličkém domku něco, s čím bych ho mohl mučit, a nijak jsem si neliboval v představě, že mu budu provádět cokoli jiného, než že mu rozbiju hubu na kaši. Něco jsem ale dělat musel. Něco, co by mu způsobilo tak velkou bolest, aby promluvil.

„Už tě někdo jebal do zadku, Tome?“

Tom strnul. Snažil se působit, jako že je nad věcí, ale tímhle jsem ho dostal. Poznal jsem to. Po stranách obličeje mu teď stékaly pramínky potu a prudce se nadechl.

„Moc se na to netěš. Nemám v úmyslu to udělat osobně. Na rozdíl od tebe se mi postaví jedině se ženskou, ke které něco cítím. Ne s nějakým ubožákem zavřeným ve sklepě, a už vůbec ne s malými kluky a holkami. A rozhodně ne s tebou. Ale myslím, že se tu najde něco, co bych ti mohl strčit do té tvé těsné panenské řiti. Něco opravdu velkého. Něco, co ti způsobí stejné pocity, jaké tehdy míval můj malý bráška.“

„Joe, prosím...“ Tom napínal svá pouta z lepicí pásky.

„Ty mě prosíš? Opravdu? Ty? Takový ledový muž?“ Přecházel jsem po obýváku sem a tam a rozhlížel jsem se po něčem dlouhém a silném. „Opravdu si myslíš, že se nad tebou slituju? To tedy žiješ v klamu. Kolikrát tě prosil o slitování Talon? Kolikrát, Tome? A co Luke? A co ten chudák tam dole ve sklepě?“

Znovu otevřel ústa, ale já jsem ho nabral pravým hákem.

„Nezajímá mě to. Dejme tomu, že pokaždé, když ještě otevřeš pusu, prodloužíš tím své mučení.“

„Ty bys nikdy nikoho nedokázal mučit, Joe.“ Jeden koutek úst se mu zvedl v náznaku úsměvu. Obličej měl ale stoicky klidný. Ledový muž se vrátil. „Nemáš to v povaze.“

Vzedmul se ve mně vztek. „Ty vůbec netušíš, jak jsem zlý. Toho dne, když jste mi unesli bratra, mi část duše odumřela. Byla to část mého lidství... a už nikdy se mi nevrátila, hergot.“

To byla lež. Melanie ve mně probudila a vyživovala to, co mi chybělo, a myslím, že už jsem byl na dobré cestě, abych byl znovu celistvý.

Melanie mě teď ale opustila.

A v této chvíli jsem se vůbec lidsky necítil. Měl jsem před sebou jednoho z netvorů, kteří mučili mého bratra.

Nastal čas odplaty.

Přešel jsem do kuchyně a všiml jsem si starého smetáku, stojícího v koutě. Jeho násada nebyla dost tlustá, ale bude to muset stačit. Zlomil jsem ji přes koleno a prohlížel jsem si štěpiny na obou koncích.

Jasně. Jeden z těch dvou kusů k tomu bude dobrý.

Se zbraní v ruce jsem se vrátil do obývacího pokoje, kde Tom mezitím přihopsal ke dveřím. Chytil jsem ho za paži a mrštil jsem jím zpátky na gauč.

Zvedl jsem rozlomený ostrý konec násady. „Co myslíš, že s tímhle můžu provádět?“

Oči se mu rozšířily. Jen maličko, ale postřehl jsem to. Pak střelil očima vpravo a zpátky. Ledový muž znovu roztával.

„Vidím, že to začínáš chápat. Ale nejdřív...“ Vší silou jsem násadou přetáhl Toma přes tvář.

Hekl, ale jeho výraz zůstal neutrální.

„Líbilo se ti to? To jsme teprve začali.“ Znovu jsem ho přetáhl, tentokrát přes rameno.

Znovu hekl. „Tohle nechceš udělat, Joe.“

„Co jsem ti říkal o mluvení? Teď jsi jen prodloužil své mučení, ty hlupáku. Ale rád se přece bavíš. A to, co provádíš jiným lidem, ti připadá zábavné! Všem těm nevinným dětem. Proč bys to jinak dělal?“

Neodpověděl.

Zvedl jsem ruku, abych ho přetáhl znovu, když se dveře rozletěly.

S trhnutím jsem se tam otočil. Stál tam muž oblečený celý v černém a mířil na mě glockem.

Upíral na mě ledově modré oči. „Ani se nehni, sakra, nebo ti ustřelím hlavu.“

TŘETÍ KAPITOLA

Melanie

Strnula jsem. Slyšela jsem paní komisařku – vlastně Ruby – dobře? „Ginin strýc je tvůj otec?“

Přikývla. „Nejsem na to zrovna pyšná. A během dětství jsem ho vůbec neznala.“

„Takže jsi s ním nevyrostala.“

Zavrtěla hlavou. „Ne. Máma byla samoživitelka. Zemřela, když mi bylo čtrnáct. Aspoň mi to tak řekli. Její tělo jsem nikdy neviděla. Neměla žádné příbuzné, o kterých bych věděla nebo které by někdo dokázal vypátrat, a tak mě soud svěřil muži, jehož jméno stálo v mém rodném listu. Totiž mému otci.“

„A jak se jmenuje?“

„Můj otec? Kdo ví, pod jakým jménem právě teď vystupuje? Používal spoustu různých jmen. Jeho skutečné jméno zní Theodore Mathias. Říkal si Theo – když zrovna tohle jméno používal.“

Vybavilo se mi jedno sezení s Ginou.

„Jak se jmenoval? Jak jste mu říkala?“

„Říkala jsem mu Tio.“

„Proč po vás chtěl, abyste mu tak říkala?“

„To nevím.“

„Španělsky to znamená strýček. Byl váš strýc Španěl?“

„To ne. Byl to bratr mé mámy. Oba se narodili tady.“

Mohla tím snad Gina myslet jméno Theo? Když to zneužívání začalo, bylo jí osm let, a když svého strýce poznala, byla ještě mladší. Možná že jí jméno Theo znělo jako Tio.

„Kdy jsi svého otce viděla naposledy?“ zeptala jsem se Ruby.

„Od té doby, co jsem odešla z domova, jsem ho neviděla. Nikdy mě nevyhledal. Přede dvěma měsíci mi ale najednou zavolal. Nejsem si jistá, proč jsem souhlasila, že se s ním sejdou. Nejspíš se ráda nechávám trestat.“ Nervózně se zasmála. „Možná jsem doufala, že mi na sebe prozradí něco kompromitujícího. V každém případě se objevil tady ve městě s přítelkyní. Byla to nějaká bývalá supermodelka, která hltala každé jeho slovo. Dělal se mi z toho úplně špatně.“

Sevřel se mi žaludek. „Panebože.“ Měl snad nakonec Talon pravdu?

„Cože?“

„Ta modelka. Nejmenovala se Brooke Baileyová?“

„Jo, byla to ona. Nádherná, ale panebože, tak samolibá!“

Ano, to musela určitě být Brooke Baileyová.

„Pořád dokola mi vykládala o mých výrazných lícních kostech, jemných rysech a o tom, že by moc ráda provedla moji proměnu. Navlékla by mě do nějakých pěkných šatů, které by lichotily mé postavě, a udělala něco s mými vlasy. Z toho se mi úplně chtělo zvracet.“ Ruby obrátila oči k obloze.

Také se mi z toho zvedal žaludek, ale ne proto, že Brooke chtěla Ruby stylově proměnit. Bylo to šílené, ale všechny střípky mozaiky do sebe konečně začínaly zapadat. Talon měl

pravdu. Ukázalo se, že se jeho podezření blížilo zneklidňující pravdě.

Ruby to netušila, ale právě mi poskytla přesně ten důkaz, který jsem potřebovala. Důkaz o tom, že Ginin strýc byl s největší pravděpodobností jedním z mužů, kteří unesli Talona. Byl to ten třetí muž. Ten, která nám zatím unikal. Nebyla jsem si jistá, kolik toho Ruby smím v tuto chvíli prozradit. Všechno to byly v podstatě jen dohady. Jistě jsem věděla jenom to, že přítel Brooke Baileyové Nico Kostas byl zároveň otcem Ruby a také mužem, který zneužíval Ginu. Pořád ještě neexistoval důkaz, že právě on unesl Talona, kromě drobného detailu, že někdo jménem Milo Sanchez – další jméno, pod kterým Theodore Mathias podle Rodneyho Catese vystupoval – měl přesně stejné tetování jako Nico Kostas a jako jeden z Talonových únosců.

„Nemá tvůj otec náhodou tetování?“

„No jo, má jich hned několik.“

„A není náhodou jedno z nich na zápěstí?“

Přikývla. „Jo, jedno tam má. Myslím, že na levé ruce.“

Bingo.

„Budu hádat. Je to fénix.“

„Jak to víš?“

Právě jsem odhalila třetího únosce. Polkla jsem, abych potlačila nevolnost, která mi stoupala hrdlem.

„Není ti něco?“ zeptala se Ruby.

Zavrtěla jsem hlavou. „Promiň. Na chvíli jsem se zatoulala myšlenkami někam jinam.“

„Nezodpověděla jsi mi moji otázku. Jak ses dověděla, že můj otec má na zápěstí tetování fénixe?“

„To ti zatím nesmím říct.“ Tiše jsem doufala, že se s tím spokojí. Byla policistka, tak mohla chápat, že určité věci je třeba držet pod pokličkou a neprozrazovat předčasně. „Takže říkáš, že teď ses s otcem neviděla už několik měsíců?“

Zavrtěla hlavou. „Neviděla. A můžu ti říct, že se s ním vůbec netoužím ještě někdy potkat.“

„Proč?“

„Proč asi? Chová se úplně zruďně. Znásilnil a trvale zneužíval moji sestřenici, což ji dovedlo k sebevraždě.“ Odfrkla si. „Dovol mi, abych se opravila. Já ho *chci* vidět znovu – ale za mřížemi.“

Bylo by předčasné, kdybych jí prozradila svoji teorii, že Gina nespáchala sebevraždu, ale že ji někdo zabil? Asi ano. Nejdřív si musím promluvit s Jonahem a Talonem. A rozhodně jsem ještě nechtěla Ruby vykládat o svém dalším podezření – vlastně o tom, co jsem už *věděla* jistě – týkajícím se jejího otce. Že byl jedním z trojice mužů, kteří unesli a zneužívali Talona Steela.

„A Ruby, copak on také...“

Povzdechla si. „Ne. Jednou to zkusil, ale já jsem mu utekla. Právě proto jsem v patnácti odešla z domu.“

Zaplavil mě soucit. Jako terapeutka jsem se jí zatoužila na všechno vyptat a pomoci jí. „Co jsi udělala? Kam ses obrátila?“

Vstala z podlahy. „Máš tu nějaké pití? Jestli se máme posadit do mých vzpomínek, potřebuju drink.“

Ani mně nepřípadal drink jako špatný nápad. „Možná tu někde mám lahev vína. A třeba i gin. Sama moc nepiju.“

„Já taky ne,“ řekla Ruby. „Ale jestli mám mluvit o svém milém tatínkovi, neobejdu se bez toho.“

Prohrabala jsem se v kuchyňských zásobách a našla jsem lahev Pinot Noir. V zásuvce jsem našla otvírák, rychle jsem lahev otevřela a nalila jsem víno do dvou sklenic. Jednu jsem podala Ruby.

„Škoda, že tu nemám pořádné sezení.“

„To mi nevadí, podlaha je v pohodě.“ Znovu se posadila a zkřížila nohy.

„Je mi to opravdu líto. Totiž to, čím sis musela projít se svým otcem.“

Ruby se dlouze napila ze své sklenice. „Není špatné. Víno piju nejraději, i když na Pinot Noir si většinou moc nepotrpím. Někdy bych se ráda o vínu dověděla víc.“

Myslí mi probleskla vzpomínka na Ryana Steela. To je přece muž, který rozumí vínu!

Prohlédla jsem si Ruby. Měla půvabný obličej a vlasy, i když je teď měla stažené, byly určitě husté a zbarvené tmavohnědě až do černa. Oči měla kontrastně jasně modré. Musela jsem se usmát.

Tahle žena určitě pro Brooke Baileyovou představovala vysněný objekt, nedotčené pole, kde by mohla uplatnit své umění magické přeměny.

Určitě ale není typ Ryana Steela. Jenže copak já vůbec vím, jaké ženy se mu líbí? Skoro jsem ho neznala. V poslední době se neúčastnil rodinných setkání, protože v jeho vinařství panovala nejrušnější sezóna. Byl ale nádherný. Hezký jako model, a Ruby Leeová má k modelce daleko. Ovšem po takové stylové proměně...

Zarazila jsem se. Teď *sama* uvažuji jako Brooke Baileyová. Bůh mě před tím chraň!

„Taky mám ráda víno. Hlavně všechny druhy červeného.“

„Jo, sama mám taky radši červené. Je chuťově mnohem bohatší než bílé.“

Hovory o víně mě ve skutečnosti nezajímaly, ale potřebovala jsem, aby se mi Ruby otevřela. „Jaké je tvoje oblíbené? Myslím mezi červenými víny.“

„To je těžká otázka. Mám ráda kvalitní bordeauxské, ale někdy je úplně dokonalé dobré stolní víno Barbera z Itálie. To záleží na tom, jakou mám náladu, víš?“

Viděla jsem, že toho o víně ví mnohem víc nežli já. O značce Barbera jsem nikdy neslyšela. Budu se na to muset zeptat Ryana. „Jo, to chápu.“

„Takže ty ses mě ptala na mého otce.“

„Jo. Nechci na tebe nějak tlačit, ale už víš, že Gina byla má pacientka. Pomohlo by mi cokoli takového, co by mi mohlo osvětlit její situaci, přestože už je dnes po smrti.“

„Moc toho o otci ve skutečnosti nevím. Nebo toho moc nevím o tom, co dělá. V minulosti vystupoval pod mnoha jmény. Je jasné, že zneužívá děti, a nechci si radši ani představovat, čeho je třeba ještě schopný. Proto asi potřeboval všechna ta falešná jména, řekla bych.“ Znovu upila vína.

Pozorovala jsem ji. Ruby o tom mluvila velice nenuceně. Až moc ležerně. Byla to jen vnější maska. Svaly v obličeji měla ve skutečnosti napjaté. Chtěla jsem jí povědět, že v mé společnosti smí být sama sebou. Projevit zlost, pokud to potřebuje. Že to pochopím. Na to ale bylo moc brzy. Skoro jsme se neznaly, a tak jsem se nemohla přepnout do role terapeutky. „Víš, jaké jméno používal, když ses s ním nedávno setkala? Když u toho byla i Brooke?“

„Oslovovala ho Nico. To byla novinka, nikdy předtím jsem neslyšela, že by to jméno používal.“

„Jak ses dověděla o těch ostatních jménech?“

„Během let jsem sledovala, co dělá.“ Zavrtěla hlavou. „Abych byla upřímná, je to šílené. Nechápu, jak mu může procházet všechno to svinstvo, co provádí. Dokonce ho nikdy ani nevzali do vazby.“

„Jak vypadal jeho vztah k tvé matce?“

„Žádný vztah neměli. Ani jsem nevěděla, kdo je můj otec, dokud matka neodešla.“ Odkáslala si. „Nikdy mi o mém otci nic neřekla. Když jsem se jí na něj zeptala, vždycky o něm odmítla mluvit. Pak zmizela, úřady objevily můj rodný list a tam bylo jeho jméno a datum narození.“

„Takže ses nikdy nedověděla, co mezi nimi bylo?“

„Vůbec ne. Podle mého otce šlo jen o úlet na jednu noc, který se zvrtil.“

„To je mi moc líto.“

„To nemusí. Ten chlap je psychopat. Radši bych po něm žádné geny neměla, ale v tomhle jsem neměla na výběr.“

„Takže co se pak stalo? Když jsi od něj utekla? Pokoušel se tě vyhledat?“

„Děláš si legraci? Vůbec mě přece nechtěl. Jasně, na šukání jsem mu byla dost dobrá, ale to si mohl snadno najít někde jinde, jak obě víme.“

„A kam jsi šla?“

„Tehdy bylo léto, a tak jsem pár týdnů žila na ulici. Nebylo to tak těžké. S mámou jsme byly dost chudé a už předtím jsem párkrát musela krást jídlo. Takže to pro mě nebylo nic nového, i když jsem se snažila krádežím co nejvíc vyhýbat. Nechtěla jsem, aby mě chytili a vrátili domů. Když přišel podzim, věděla jsem, že si to musím zařídit nějak jinak. Bála jsem se obrátit na sociální služby, protože mě děsila představa, že by mě k němu chtěli vrátit. Tak jsem si s pomocí falešného dokladu našla práci servírky a za pár týdnů jsem si našetřila na to, abych se mohla nastěhovat do opravdu mizerného bydlení ve špatné čtvrti města. Chovala jsem se ale tiše, neupozorňovala jsem na sebe a další tři roky se mi nic špatného nestalo, dokud jsem se nedočkala osmnáctých narozenin. Pak jsem zašla na policii a podala na otce trestní oznámení. A potom jsem se přihlásila na policejní akademii.“

„Páni.“

„Tehdy ale žádný happyend nenastal. Zjistila jsem, že aby mě tam přijali, musí mi být jednadvaacet let a musím mít maturitu. Potřebovala jsem si vytvořit jiný plán. V té malé jídelně, kde jsem pracovala jako servírka, jsem se mezitím vypracovala na vedoucí noční směny, a tak jsem v té práci zůstala, přestěhovala se do trochu lepšího bytu, složila jsem maturitu a v té práci jsem vydržela ještě další tři roky. Po celou tu dobu policie ve věci mého otce nic nepodnikla. Nějakou dobu jsem je kvůli tomu kontaktovala každý týden, ale pak jsem to vzdala.“